కథా కౌముది

సంకల్పం

అంజన కొడాలి

అలారం మోతకు ఉలిక్కిపడి నిద్రలేచాడు పదమూడేళ్ళ రాహుల్. ఆరయ్యింది. లేవబుద్ధికాలేదు. రాత్రి నిద్రపట్టేసరికి రెండు దాటిందేమో. ప్రతి రాత్రి ఇంతే.

వేగంగా తిరుగుతున్న ఫ్యాను వైపు చూస్తూ ఉండిపోయాడు రాహుల్. దీనికి విసుగు రాదా? ఎవరో స్విచ్చి వేస్తే, పాపం తిరుగుతూనే ఉంటుంది. ఒక రకంగా ఇలా యంత్రంలాగా ఉండటమే మంచిదేమో. బాధ, భయం, విసుగు, కోపం ఏమీ ఉండవు.

బలవంతాన లేచి మొహం కడుక్కుని, బట్టలు మార్చుకుని, గదిలోనుండి బైటకు వచ్చాడు. వంటకోసం చకచకా కూరగాయలు తరుగుతున్న తల్లి పావనిని చూస్తే ఎప్పుడు ఆశ్చర్యమే. ఎప్పుడూ ఇంత ఎనర్జిటిక్‌గా ఎలా ఉంటుందా అని. అలసిపోయాను అని పావని రెస్టు తీసుకోవటం చాలా అరుదు.

రాహుల్‌ని చూసిన పావని, "గుడ్‌మార్నింగ్ కన్నా! పద వెళదాం" అంటూ చేతులు తుడుచుకుని ముందు గదిలోకి వచ్చింది, కూడా నిమ్మకాయ తేనె కలిపిన గోరు వెచ్చని నీళ్ళ బాటిల్‌తో. ఇద్దరూ షూ వేసుకుని వాకింగ్‌కి బయలుదేరారు. మే నెల ఎండ తీవ్రంగానే ఉన్నా, చల్లగాలి వేస్తుంది.

పావని, భర్త భాస్కర్ ఇద్దరూ పెద్ద సాఫ్ట్‌వేర్ కంపెనీల్లో మేనేజర్లుగా పనిచేస్తున్నారు. పెద్ద జీతాలు. దాదాపు పదేళ్ళ క్రితం ఊరికి కొంచెం దూరంలో కొత్త వెంచరులో ఇల్లు తీసుకున్నారు. అన్ని సదుపాయాలు ఉన్న కాలనీ, రెండు అంతస్థుల విల్లాలు, ప్రతి ఇంటికి చిన్న తోట, కమ్యూనిటి హాలు, పార్కు. ఇక్కడికి వచ్చాకే రమ్య పుట్టింది.

మౌనంగా నడుస్తున్నాడు రాహుల్. మూడు నెలలయ్యింది కోవిడ్ మూలాన ఇంట్లోనే బంధీ అయిపోయాడు. విసుగు వస్తుంది. ఎంతగా మారిపోయాడు తాను. నిర్లిప్తంగా అనుకున్నాడు రాహుల్.

చిన్నప్పుడు అందరు పిల్లల్లాగే ఆటలు, స్నేహితులు, చదువు. ఎప్పుడు మొదలయ్యిందో, ఎలా మొదలయ్యిందో కూడా రాహుల్‌కు గుర్తులేదు. నిరాసక్తత, ఏదో తెలియని గుబులు, కలవరం. ఒక్కోసారి స్ట్రెస్‌తో తలను నొక్కిపెట్టినట్లు విపరీతమైన నొప్పి, ఎవరితోనన్నా మాట్లాడాలంటే గుండె దడ, చేతిలో చెమటలు, ఫ్రెండ్స్‌తో కూడా ఇబ్బందే

తనలోని ఈ మార్పు ఎందువలనో, ఏం జరుగుతుందో కూడా అర్థంకాలేదు. క్లాసులో టీచర్ అడిగే ప్రశ్నలకు తలదించుకోవటం, టీచర్ కోప్పడుతుంటే అవమానం, తనను ఎవ్వరూ అర్థం చేసుకోవట్లేదన్న ఉక్రోషం, నిద్రలేమి. రాహుల్ 'ఎ క్యూట్ ఏంక్జయిటీ' డిప్రెషన్‌తో బాధపడుతున్నాడని ఎవ్వరూ గ్రహించలేకపోయారు.

బహుశా అందరికంటే ముందుగా రాహుల్‌లోని మార్పు గమనించింది చెల్లెలు రమ్యనేమో. పిల్లలకు గ్రహింపు శక్తి ఎక్కువగా ఉంటుంది. చిన్న పిల్లలు వాళ్ళకేం తెలుసులే అని కొట్టిపారేస్తారు కానీ, కల్మషం లేని వారి మనసులు బాధ, ఆనందాన్ని ఇట్టే పట్టేస్తాయి.

ఎప్పుడూ తనతో గిల్లికజ్జాలు పెట్టుకుని, మళ్ళీ అంతలోనే తన అలకలు తీర్చే అన్న, ముభావంగా ఉండటం ఆశ్చర్యంగా అనిపించింది రమ్యకు. ఎప్పుడూ రూంలోనే ఉండటం, పలుకరించినా పెద్దగా మాట్లాడకపోవటం అర్థంకాలేదు. ఆడుకుందామని పిలిస్తే వచ్చేవాడు కాదు. ఎక్కువసార్లు అడిగితే విసుక్కునేవాడు.

"అన్నయ్య నాతో అస్సలు మాట్లాడటం లేదమ్మా, ఆడుకుందామంటే అరుస్తున్నాడు" భోజనం చేస్తూ తల్లికి పిర్యాదు చేసింది రమ్య.

"నేను కూడా గమనిస్తున్నా రాహుల్. ఎంతసేపూ రూంలోనే ఉంటున్నావు. భోజనం కూడా సరిగ్గా తినటంలేదు. ఆకలి లేదు అంటున్నావు. ఎప్పుడూ ఆ వెధవ హెడ్‌ఫోన్స్, ఎవ్వరితోనూ మాట్లాడవు. ఏమైంది? మార్కులు కూడా తగ్గుతున్నాయి ఈసారి టెస్టుల్లో. కష్టంగా ఉన్నాయా క్లాసులు?"

రాహుల్ సమాధానం చెప్పకపోవటంతో మళ్ళీ మళ్ళీ రెట్టించింది పావని.

"ఏంటి నీ నస. ఎందుకు వాడిని ఊరికే సతాయిస్తావు? టీనేజర్ అంటే సవాలక్ష గొడవలుంటాయి. అవే సర్దుకుంటాయి. ప్రతిదానికి పెద్ద ఇష్యూ చేయొద్దు" విసుక్కున్నాడు భాస్కర్.

"రాహుల్ చదువులో మాత్రం వెనకపడటానికి వీల్లేదు. వీకెండ్ స్పెషల్ కోచింగ్‌లో పెట్టాను. వచ్చేవారం నుండి నీక్లాసులు" గట్టిగా చెప్పాడు భాస్కర్.

భాస్కర్ అంటే ఇంట్లో అందరికి భయం. ఎప్పుడు చిరాకు పడతాడో, దేనికి కోపంతో అరుస్తాడో గ్రహించటం కష్టం. భయంతో ఇంకా ముడుచుకు పోయాడు రాహుల్.

పావని, భాస్కర్లది ఒకే స్థాయి ఉద్యోగాలు అయినా పావని పొద్దున్నే ఎనిమిదికల్లా ఆఫీసుకు వెళ్ళి ఐదున్నరకల్లా ఇంటికి వస్తుంది. భాస్కర్ పదకొండుకు వెళ్ళి రాత్రి ఎనిమిది, తొమ్మిదికి వస్తాడు. చదువుతోపాటు వేరే వ్యాపకాలు కూడా ఉండాలని పిల్లలను టెన్నిస్ క్లాసుల్లో చిన్నప్పుడే చేర్పించింది. రాహుల్ వయొలిన్ నేర్చుకుంటాడు. రమ్య సంగీతం క్లాసులకు వెళుతుంది. భాస్కర్‌కు స్టేటస్ పిచ్చి ఎక్కువ. అందుకే ఖరీదైనా ఈ కాలనీలో ఇల్లు తీసుకున్నాడు పిల్లలకు ఖరీదైన అలవాట్లు తొందరగానే అలవాటయ్యాయి. పిల్లలకు డబ్బు విలువ తెలియచెయ్యాలనే పావని తాపత్రయం, భాస్కర్ లెక్కచెయ్యడు.

కోవిడ్ లాక్ డౌన్‌తో ఐటీ ఉద్యోగస్థులు ఇంట్లో నుండి పనిచెయ్యగలగటం ఓ రకంగా అదృష్టమే. బైటకు వెళ్ళి ప్రాణాలను రిస్కులో పెట్టవలసిన అవసరం లేకుండా ఇంట్లోనే క్షేమంగా ఉంటున్నారు. కానీ లాక్ డౌన్ మొదలెట్టిన దాదాపు నెలన్నరకు ఆన్‌లైన్ క్లాసులు కూడా ఆపెయ్యటంతో రాహుల్ ప్రవర్తనలో విపరీతమైన మార్పు వచ్చింది.

ఒక్కోసారి గంటల తరబడి గదిలోనుండి బైటకు రాడు. ఒక్కసారి తెచ్చిపెట్టుకున్న హుషారు, పెద్ద సౌండుతో మ్యూజిక్ పెట్టుకుని పాటలు వినటం, వీడియో గేమ్స్ వయొలిన్ పక్కకు పడేశాడు. ఇంట్లో చిరుతిళ్ళు లేవని పేచీలు, కష్టపడి పావని పలహారాలు తయారుచేస్తే, తినే మూడ్ లేదని వెళ్ళిపోయేవాడు. ప్రపంచంలోని దేశాలన్నీ కోవిడ్ మహమ్మారికి భయపడుతూ, టివిలో అదేపనిగా మరణాల సంఖ్య చూపటం, పిల్లల మధ్య నడిచే చాటింగ్‌లలో గాలివార్తలు, సమాజంలో పెరిగిపోతున్న ఆత్మహత్యల వార్తలు - ఒత్తిడి తట్టుకోలేకపోయాడు రాహుల్.

రాహుల్‌లోని విపరీతపు ధోరణిని కనిపెట్టిన పావని చాలా భయపడింది. భాస్కర్‌తో ఎన్నోసార్లు ప్రస్థావించి, ఎవరైనా సైక్రియాట్రిస్ట్‌కు చూపించుదామని అడిగినా, యధావిధిగా భాస్కర్ ఆ మాటలను కొట్టిపారేసి, అతిగా ఆలోచిస్తుందని పావనిని కోప్పడ్డాడు.

భాస్కర్‌తో లాభంలేదని తానే గూగుల్‌లో కాస్త సమాచారం సేకరించింది. రాహుల్ అడాలసెంట్ డిప్రెషన్‌తో బాధపడుతున్నాడని అర్థం అయ్యింది. ఈ కరోనా కాలంలో సైక్రియాట్రిస్టులు అపాయింట్‌మెంట్లు ఇస్తున్నారో లేదో తెలియదు - ఫోనులో కౌన్సిలింగ్ చేయిస్తే రాహుల్ మనస్సు విప్పి మాట్లాడతాడో లేదో. ఏదో ఒకటి చెయ్యాలన్న తపనతో, తానే రాహుల్‌తో ఎక్కువ సమయం గడపసాగింది. మాస్కులు ధరించి రోజూ ప్రొద్దునా, సాయంత్రం కాలనీలో వాకింగ్‌కి బలవంతాన తీసుకు వెళ్ళసాగింది.

మొదట్లో రానని మొండికేసేవాడు లేదా ఏవో వంకలు చెప్పేవాడు. కానీ పావని ఒక్కోసారి గట్టిగా మాట్లాడి, రాహుల్‌ను బైటకు తీసుకు వచ్చేది. ఎన్నో కబుర్లు చెప్పేది పావని ఆ సమయంలో. తన చిన్ననాటి విషయాలు, అప్పటి సాధారణ జీవితం, టెక్నాలజీ లేని ఆ రోజుల్లో తాము ఆడిన ఆటలు - వేసవి సెలవలు ఎలా గడిపేవారో సరదాగా చెప్పి నవ్వించేది. రాహుల్ మనసారా నవ్విన రోజు పొంగిపోయేది.

రాహుల్‌కు ఒక్కోసారి చాలా చిరాకుగా విసుగ్గా ఉండేది తల్లి తనతో బలవంతాన పనులు చేయించటం. పాజిటివ్‌గా ఆలోచించాలి అంటుంది, రోజూ వేలల్లో జనం చనిపోతుంటే ఇంకెక్కడి పాజిటివ్‌నెస్. అన్నా చెల్లెళ్ళకు రోజూ ఏదో ఒక పోటీ పెడుతుంది. తన చిన్నప్పటి ఆటలు నేర్చుకోవటం, చిన్న చిన్న వంటలు ఇద్దరూ చెయ్యటం, కలిసి మ్యూజిక్ ప్రాక్టీస్. చెయ్యకపోతే మళ్ళీ సాయంత్రం లెక్చరు వినాలని బలవంతాన చెయ్యటం మొదలు పెట్టిన రాహుల్‌లో నెమ్మదిగా మార్పు మొదలయ్యింది.

కాలింగ్ బెల్ మోత విని ఎవరా అని ఆశ్చర్యంగా తలుపు తీసాడు రాహుల్.

"అమ్మగారు ఉన్నారా బాబు" ముఖానికి అడ్డుగా చీరకొంగు పెట్టుకుని అడిగింది, ఇంతకు ముందు ఇంట్లో పనిచేసిన కళావతి."

"అందరికీ మాస్కులు కుట్టించి ఇచ్చాం కదా, పెట్టుకోలేదేంటి?" చూస్తూనే కోప్పడింది పావని. కోవిడ్ మొదలయ్యిన కొత్తల్లోనే కాలనీలో అందరూ కలసి తమ దగ్గర పనిచేసే వాళ్ళ కుటుంబాలకి మాస్కులు ఇచ్చి, తీసుకోవలసిన జాగ్రత్తలు పదేపదే చెప్పి, ఓ రెండు నెలల జీతం ఇచ్చి పిలిచేదాకా పనిలోకి రావొద్దని చెప్పేశారు.

"హడావుడిగా వచ్చానమ్మా. మా ఆయనతో పడలేకున్నా"

"రాహుల్ వెళ్ళి మాస్కులు తీసుకురా. ఏమైంది కళా?"

"పనులేవీ లేవు కదమ్మా, ఇంట్లో తిని కూర్చుంటే డబ్బులన్నీ అయిపోతున్నాయి. ఆటో బాడుగలు లేవు. ఈ జబ్బు ఎప్పుడు తగ్గుతుందో తెలియదు. దానికి తోడు ఖాళీగా ఉండి తాగుడు మొదలుపెట్టాడు. అయినా పనులు లేక చస్తుంటే ఈ బ్రాందీ షాపులేంటమ్మా? ఊళ్ళో మా వాళ్ళంతా వచ్చెయ్యమంటున్నారు. ఇప్పుడు బస్సులు తిరుగుతున్నాయంట గదా అందుకే వెళ్ళిపోతున్నామమ్మా"

"ఊళ్ళో మాత్రం ఏం పనులున్నాయి?"

"ఏవే లేవమ్మా, పొలం పనులు మొదలయితే కూలికి వెళతాం" దిగులుగా చెప్పింది కళ. దాదాపు పదేళ్ళకు పైగా పట్నంలో అలవాటు పడ్డారు. మొగుడు ఆటో తోలుతూ, కళ నాలుగిళ్ళల్లో పనిచేస్తూ డబ్బు దాచిపెట్టి ఊళ్ళో ఒక చిన్న ఇల్లుకూడా కట్టుకున్నారు.

"ఈసారి వెళితే ఇంక రామమ్మ. కలో గంజో, చావో బ్రతుకో ఇక అక్కడే అందుకే చెపుదామని వచ్చా"

"మరి రాజు చదువో?" గభాల్న అడిగాడు రాహుల్. కళావతి కొడుకు పదవ తరగతి చదువుతున్నాడు, రాహుల్ వాళ్ళతో అప్పుడప్పుడు క్రికెట్ ఆడటానికి వస్తాడు.

"ఇంకేం చదువు బాబు, ఆడూ కూలికే"

ఇన్నాళ్ళూ తాను పట్టించుకోని సమస్యలను చూస్తున్నాడు రాహుల్.

"అమ్మా మనం ఏదో ఒకటి చెయ్యాలి. రాజు ఎంత బాగా చదువుతాడు, చదువు మానేస్తే ఎలా? అసోసియేషన్ అంకుల్ వాళ్ళతో మాట్లాడి ఏదైనా హెల్ప్ చెయ్యాలి. ప్లీజ్"

"ఒక్క వారం రోజులు ఆగు కళా. అందరితో మాట్లాడి ఏ విషయం చెపుతాను"

"అట్టాగేలేమ్మా" అంటూ వెళ్ళిపోయింది కళ.

అమ్మ అప్పుడప్పుడు వలస కూలీల కష్టాలు, ఎంత ఇబ్బంది పడుతున్నారో చెపితే, పెద్ద పట్టించుకోని రాహుల్, తన చిన్నప్పటి నుండి చూస్తున్న కళ, రాజు అదే పరిస్థితిలో ఉండటంతో వాళ్ళ కష్టం మనసుకు నాటుకుంది.

"అమ్మ, నేను మా ఫ్రెండ్స్ అందరికీ మెసేజ్ చేస్తాను. అందరి ఇళ్ళల్లోనూ పనిచేసిన మెయిడ్స్‌కి ఇదే ప్రాబ్లం కదా. మనందరం ఏదో ఒకటి చెయ్యాలమ్మా. ఇన్నాళ్ళు వాళ్ళు మనకు హెల్ప్ చేశారు కదా. నువ్వు ఆఫీసునుండి రావటం లేట్ అయ్యి కళకు ఫోన్ చేస్తే రాజును పంపేది మాకు తోడుగా ఉండటానికి. మనం కూడా రిటర్న్ హెల్ప్ చెయ్యాలి కదా"

దాదాపు సంవత్సరంగా స్తబ్దుగా ఉన్న రాహుల్‌లో ఓ కదలిక. మంచి పరిణామం. రాహుల్ మదిలో రకరకాల ఆలోచనలు.

జీతానికి కదా పనిచేస్తున్నారు అనే అనుకుంటారు కానీ అందరూ ఇన్ని కష్టాలు పడుతుంటే తక్కువ స్థాయిలో ఉన్న సాటి మనుష్యుల గురించి ఆలోచించని తల్లిదండ్రులందరి మీద కోపం వచ్చింది.

"అమ్మా మనం సెల్ఫిష్‌గా ఉండకూడదని నువ్వే చెపుతావు కదా. మరి మన ఇంట్లో పని చేసే వాళ్ళ ప్రోబ్లమ్స్ మనవే కదా"

రాహుల్‌లోని అసహనం, ఒకరి బాధలో పాలుపంచుకోవాలన్న తాపత్రయం చూస్తే పావనికి ముచ్చటేసింది.

"నేను అసోసియేషన్ వాళ్ళకు ఈ మెయిల్ పంపి, సాయంత్రం జూమ్ మీటింగ్ పెట్టుకుంటాం."

రాహుల్ వెంటనే కాలనీలోని తన ఫ్రెండ్స్ అందరికి మెసేజ్ చేసి, తమకు తెలిసిన పిల్లలను కూడా గ్రూపులు కలుపుకున్నాడు. దాదాపు వంద ఇళ్ళు ఉన్న ఈ చిన్న కాలనీలో, పదమూడేళ్ళకు పైబడిన పిల్లలు ఓ ముప్పైమంది ఉన్నారు. అందరూ వీలైనంత సాయం చెయ్యటానికి ఒప్పుకున్నారు. వారి పాకెట్ మనీ అంతా ఇచ్చేస్తామన్నారు.

ఒక పసి హృదయపు ఆవేదన, ఆలోచన అందరిని తాకింది. ఈ కాలనీలో పనిచేసే పనిమనుషులు, తోటపనివాళ్ళు ఎంతమంది ఉన్నారు అని లెక్కలు వేశారు. వీళ్ళల్లో ఆడవాళ్ళు ఇళ్ళల్లో పాచిపని చేస్తుంటే మగవాళ్ళు ఆటోడ్రైవర్లుగానో, తాపీ పనులో చేసేవారు. కోవిడ్ భయంతో పనులు లేక వీళ్ళందరూ పల్లెలకు వెళ్ళిపోయి ఈ కష్టకాలంలో పట్నంలో తమనెవ్వరూ ఆదుకోలేదని తిరిగి రాకుంటే? షార్టేజ్ ఆఫ్ మాన్ పవర్.

ఇది ఒక వాదన, ఇంకోరకంగా ఆలోచిస్తే చిన్న పటిక బెల్లం ముక్క చూసిన చీమ కూడా తన తోటి వంద చీమలతో పంచుకుంటుంది. కానీ స్వార్ధంగా తాను ఒక్కటే తినదు. చీమలన్నీ సమిష్టిగా ఆ బరువైన పటిక బెల్లంను మోస్తూ పంచుకుంటాయి. బుద్ధిజీవులం. ఇంత పురోగమించాం, ఈ కష్టకాలంలో ఉన్నదేదో పంచుకుంటూ ఒకరికొకరు తోడుగా మానవత్వంతో ఉండలేమా?

పావని, రాహుల్ వినిపించిన ఈ వాదనలు అందరిని తమ పరిధి దాటి ఆలోచించేలా చేశాయి. నాలుగు రోజుల తర్జన భర్జనల తరువాత కాలనీలో పని మాన్పించిన అందరికీ ఏవో పని కల్పించి, వ్యక్తిగత దూరం పాటిస్తూ చేసే పనులు కేటాయించి వారికి జీతం ఇవ్వాలని ఉచితంగా వచ్చే డబ్బుకు ఆశించకుండా ఖాళీగా ఉన్న మగవాళ్ళకు కమ్యూనిటీ ఖాళీ స్థలంలో కూరగాయలు పండించేపని అప్పచెప్పారు.

"అమ్మ నీతో మాట్లాడాలి" యధావిధిగా ప్రొద్దున్నే కలిసి నడుస్తున్నారు ఇద్దరూ. జులై నెల వచ్చింది. రాత్రి పడిన వర్షానికి తడిచిన చెట్లు ఆనందంగా తలలూపుతున్నాయి.

"చెప్పు కన్నా!"

"నా బిహేవియర్‌తో నిన్ను చాలా సతాయించాను కదా! కానీ నా కంట్రోల్లో ఏమీ లేనట్లుగా ఉండేది. ఏం తక్కువ చేశాను. వీడికి అని నువ్వు అనుకోవచ్చు. కానీ ఎందుకో నాకే తెలియదమ్మా"

"ఒక్కోసారి టీనేజ్‌లో, ఒక్కోసారి పెద్దవాళ్ళలో కూడా కెమికల్ ఇన్‌బాలెన్సెస్ అవుతాయి. ఒక్కోసారి కారణం కూడా పెద్దగా లేకున్నా డిప్రెషన్‌కు లోనవుతారు. చూసేవాళ్ళకు చిన్న ప్రాబ్లం, అనుభవించేవాళ్ళకు పెద్దదిగా ఉండొచ్చు. ఈ విషయాలు నేను కూడా చదివి తెలుసుకుంటున్నా కన్నా!" ఓదార్పుగా అన్నది పావని.

చెల్లిని, నన్ను మీరు చాలాబాగా చూసుకుంటారు, సేఫ్‌గా ఉంచారు. డబ్బులు గురించి ఎప్పుడూ ఆలోచించలేదు. ఈ కోవిడ్ టైంలో అందరి కష్టాలు చూశాక, రాజుతో మాట్లాడినప్పుడు, ఇన్నాళ్ళూ నాకు తెలియని ప్రపంచం, పెద్ద పెద్ద సమస్యలు చాలా ఉన్నాయి అని అర్ధం అయ్యింది. మా అందరి పాకెట్ మనీతో రాజు వాళ్ళు ఉండే పేటలో పిల్లలకు రోజూ ఫుడ్ పెట్టమని హోటల్ వాళ్ళతో మాట్లాడాం కదా! ఆ పిల్లలు ఎంత హాపీగా ఉన్నారో. కేవలం ఫుడ్, ఇంటికి సోప్స్, మాస్కులు ఇచ్చాం. అంతేకదా! నేను కష్టపడతానమ్మా, ఈ ఏంక్జయిటీ డిప్రెషన్ నుండి బైటపడతాను" ధృఢంగా అన్నాడు రాహుల్.

"ఇది నీ ఒక్కడి సమస్య కాదు కన్నా! మనం అంతా ఫ్యామిలీ కదా. అందరం అందరికోసం ఉండాలి. ఏ చిన్న బాధను మనస్సులో బంధించకు. సినిసిజం, నిరాశలాంటి నెగెటివ్ ఎనర్జీని నీ దగ్గరకు రానీయకు. దెబ్బ తగిలిందని సైకిల్ నేర్చుకోవటం మానేస్తామా? జాగ్రత్తగా నేర్చుకుంటాం కదా"

"ఈ కోవిడ్ సమస్య చూడు. సైంటిస్టులు కష్టపడి వాక్సిన్ కనిపెడుతున్నారు, డాక్టర్లు నర్సులు జబ్బుపడిన వారిని శాయశక్తులా రక్షిస్తున్నారు, మనం మన జాగ్రత్తలు తీసుకుంటే ఇలా అనుకోకుండా వచ్చిన సమయాన్ని సద్వినియోగం చేసుకోవాలి. నువ్వు మళ్ళీ వయొలిన్ వాయిస్తున్నావు కదా. ఈ కోవిడ్ వలన చాలామంది నేర్చుకున్న పాఠం ఏంటంటే జీవితంలో వేటికి నిజమైన ప్రాముఖ్యత ఇవ్వాలి అని. ఒకరకంగా మంచే చేసిందేమో ఈ కోవిడ్ ప్రపంచాన్ని కాలుష్యరహితంగా మార్చింది. గంగానది స్వచ్ఛంగా పారుతుంది, మానవత్వాన్ని తట్టి లేపుతుంది" నవ్వుతూ రాహుల్‌ను హత్తుకుంది పావని.

Click here to share your comments